

ÖNEMSİZ
GÜNLER VE HAFTALAR

Haydar Ergülen

© KARAKARGA YAYINLARI 342

*Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.*

ÖNEMSİZ GÜNLER VE HAFTALAR

Haydar Ergülen

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Kutlukhan Perker

Yayın Koordinatörü: Mesud Ata

Editör: Ezgi Aksoy

Reklam ve Tanıtım Müdürü: Bilgen Ülgen

1. Baskı: Nisan 2021

ISBN: 978-625-7217-59-0

*İmtiyaz Sahipleri: Yelda Cumaloğlu, Mustafa Kutlukhan Perker
KaraKarga Yayınları, Destek Yayınları'nın alt kuruluşudur.*

Yayıncı Sertifika No: 13226

Adres: Abdi İpekçi Cad. No 31/5

Nişantaşı/İstanbul

Tel: (0 212) 252 22 42

Fax: (0 212) 252 22 43

 karakarga.com

 info@karakarga.com

 [karakargayayinlari](https://www.facebook.com/karakargayayinlari)

 [karakargayayinlari](https://www.instagram.com/karakargayayinlari)

 [karakargayayin](https://twitter.com/karakargayayin)

Baskı: Deniz Matbaa Mücellit

Adres: Maltepe Mahallesi Hastane Yolu,

Sokak No 1/6 Zeytinburnu - İstanbul

Tel: 0 212 613 30 06

Matbaa Sertifika No: 48625

İçindekiler

Tektip Haftası	11
Mavi Hafta	14
Fazlalık Haftası.....	17
Yerli Malı Haftası	20
Dervişin Haftası.....	23
Lamekan Haftası.....	26
Arkadaşlık Haftası	29
Yavaştan Bir Hafta	32
Bu Hafta Acayip Kell.....	35
Hafta Gibi	38
Taşrada Bir Hafta.....	40
Haftanın Mektubu	43
Centilmenlerin Haftası	46
Bir Avuç Gökyüzü Haftası.....	51
Oğuz Atay Haftası.....	54
Hefte Siyah.....	57
Errrrrkeksiz Hafta!.....	60
Özür Haftası	63
Kuzu Kuzu Bir Hafta	68
Sus Bi Hafta!	72
Susuz Bir Hafta	75
Küs Haftası	77

Bu Hafta İcat Çıkarma!	82
Bir Hafta da “Huuu Komşu” Diyelim!	85
Haftanın Üzüümü	87
Bi Linçsiz Haftamız Olmayacak mı?	90
Hülyalarımızın Rüyalarımızın Haftası.....	92
Kırmızı Hafta	96
Bi Hafta da Bensiz Kal!	99
Bu Hafta Her Gün Pazartesi.....	101
“Sabahın Bir Sahibi Var” Haftası	104
Haftanın Ne Önemi Var?.....	106
33. Hafta.....	110
“Bu Gök Deniz” Haftası.....	114
Avluda Bir Hafta	117
Nar Haftası	120
Ne Haftası? Hiç!	124
Salih’li Hafta	127
Musahip Haftası.....	129
7 Gün 1 Hafta	133
Çarşambanın Gelişi Haftası	138
Haftanın “Lüzumsuz Adam”ı	143
“Ekmek Mübarek” Haftası.....	148
“Eskiler alıyorum!” Haftası	151
Boş Hafta	154
Bu Hafta da “...hoş gelir!”	157
Bu Hafta “Göle Maya Çalıyoruz!”	160
Senlibenli Haftalar Uzak mı?	165
Haftalar Haftası “Canım Kardeşim”	169
Meşhur Kimseler Haftası.....	174
Bi Hafta da Deli Divane Olalım Yahu!.....	179
Bir Hafta da “Türkiye, Eskişehir Olsun!”	184

Önemli!

...Dediğime bakmayın, hiç önemli değil aslında, *Önemsiz Günler ve Haftalar* adlı bir kitabın önyazısı ne kadar önemli olabilir ki? Hem de olmasın.

Önemli değil ama, değerli de sayılmaz! 365 sıradan gün konulu bir kitap da yazmak isterim bir gün, belki de bu kitap onun başlangıcıdır. Ne önemi ne değeri olan, “*akıp giden günlerimiz*” gibi geçip giden haftalarımıza bakarken düşündüm. Akıp giden su gibi güzeldi işte geçip giden zaman da, akması, geçmesiydi önemli olan ve bizim de onlarla akmamız, geçmemiz, esmemiz, uçmamız, yüzmemiz, yürümemiz, koşmamız, durmamız, bakmamız, susmamız ve yazmamız...

Sonra günlerimiz vardı, olup olacağı yedi gündü, iki avcumuza sığardı, “hayırlı cumalar” kadar “mavi cumartesiler”, “uykulu pazarlar”, “güneşli pazartesiler”, “sakin salılar”, “iyimser çarşambalar”, “uçurlu perşembeler” de demek iyiydi. Diyelim. Günlerimizi sevelim, iki günü bir olanlardan olmayalım, günleri de birbirine düşürmeyelim!

Hatta şarkılardan gün tutalım, “*haftanın ne önemi var / mühim olan günlerimiz*” diye mırıldanalım.

...Dedim ya, ne önemi var, “*günler gelip geçmedeler / kuşlar gibi uçmadalar*”, yedisi bir hafta yapan günleri topladım, elli iki tane çıktı, artık günleri de birleştirdim, yedek çıktı, elli üçüncü hafta da yedek olsun, yanınızda bulunsun, mühim olan akış, dedim...

Tektip Haftası

Tüm dünyada, belki sahiden “Afrika hariç”, kadın, erkek, büyük, küçük, yoksul, zengin herkesin aynı giysiyi giydiği haftayı “Tektip Haftası” olarak adlandırıyor ve kutluyoruz. Kutluyoruz deyişim, önemli günler ve haftalar geleneğinden kalma bir “lapis” ya da daha güzeli “sürç-i lisan”, en güzeli “dil sürçmesi”. Sanki kulağa dil çeşmesi, dil öpüşmesi, kuş öpücüğü gibi de geliyor ve böylece “*sevişmek bir kez daha yürürlüğe giriyor / bütün kara parçalarında / Afrika dahil*”. Cemal Süreya böyle buyuruyor “Üvercinka”da. Ama Afrika hazır dünyayı soyunmuşken ve aramızda yalnız Afrika kalmışken, doğadan, yalınlıktan, çıplaklıktan henüz kopmamış, henüz korkmamış, onu da tektipe dahil etmeyelim.

Bu haftayı tüm dünyada, Türkiye dahil elbette, Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti ve elçiliklerde, Tektip Haftası olarak “Önemsiz Günler ve Haftalar” takvimine alırken, biz bize benzeriz sözü kılavuzumuz oldu. Nasıl olmasın? İnsan insanın kurdu olduğu kadar insan insanın yurdudur demek de olası. Hal böyle olunca da “*anamız amele sınıfıdır / yurdumuz bütün cihandır bizim*” şiarına uyduk, haftanın adını “Tektip Haftası” koyduk! İnsan insana benzer.

Eđip Cansever’in “Mendilimde Kuş Sesleri” şiirini unuttur mu-yuz hiç, unutmadık, aldık, “uzun yola çıkmaya hüküm” giymişlerden olarak, çıkınımıza koyduk, onun “*Ah güzel Ahmet abim benim / İnsan yaşadığı yere benzer / o yerin suyuna, o yerin toprağına*

benzer” dizelerini okuduk ve öyleyse insan birbirine de benzer diyerek böyle bir haftayı uydurduk (Bu arada, şiirin adını bir kez daha “Mendilimde Kuş Sesleri” yazdığımı fark ettim, niyesini biliyorum, çok sevdiğim, belki de Cemal Süreya’nın en sevdiğim şiiri olan “Kars” şiiri şu dizelerle biter de ondan: “*Senin bir elinde bir mendil / Öbüründe kuş sesleri*”. Bu dizelerdeki “bir mendil”in “bir”ine de takığım, her seferinde “bir”siz okuyorum ve Cemal abinin “bir”i orada unuttuğunu düşünüyorum. Karşıya geçince yüzüne de söyleyeceğim ama, gidinceye dek de “bir”siz okuyacağım!).

Tabii, dünya, insanı bir yandan benzersiz, biricik olmaya kıskırtıp yönlendirirken, öte yandan “Büyük İnsanlık”ı iyice birbirine benzetmeye çalışıyor, iyiden iyie benzetiyor da! “Büyük İnsanlık”, “Büyük İsyanklık” çıkarıncaya, o ateşi yakıncaya dek de fena benzetecek! Tektip Haftasını biraz da bu amaçla başka günler ve haftalardan biri olarak başlatalım. Büyük İnsanlığı tektipleştiren, cezaevlerinde, mahpus damlarında direnişlere, açlık grevlerine, ölüm oruçlarına yol açan, pek çok tutsağın can vermesine neden olan tektip giysinin, insanı ezmek, direncini kırmak, köleleştirmek için kullanılmasına, bu ideolojik hegemonyaya karşı bir bilinç oluşturmak bu haftanın en temel amacı olsun. Cemil Meriç, “izm’ler (ideolojiler) idrakimize giydirilmiş deli gömleklidir” dediğinde, cezaevlerindeki tektip gömlek faşizmi başlamamıştı daha. Cezaevleri iyice ezaevlerine dönüşmemişti. Üstad bilseydi “devlet de tutuklulara adeta idam gömleği giydiren faşizan bir ideolojik aygıtın ta kendisi!” derdi herhalde. İşte bu faşizan uygulamanın insan üzerindeki boğucu, küçültücü, ezici etkisini yaşamak için, dünyadaki herkesi, her bireyi, Afrika bir kez daha hariç, tektip giyineceği bir hafta bekliyor. Belki o zaman bu eziyete karşı, dünyanın her yerinde tektip giymeye, tektip düşünmeye, tektip inanmaya zorlanan

insanlarla bir empati kurulabilir, bu hafta bir başlangıç olabilir!
Tektip Haftası, elbette kutlu olmasın! Niye olsun ki!

Mavi Hafta

“bir kırmızı bir yeşil / makasçı rıza’yım ne belledin ki ağabey” dediği gibi Attila İlhan’ın, haftalardan da “bi tektip bi mavi” olsun diyelim. Bir tür iyi hafta / kötü hafta gibi. Mavi Hafta, renginden de, kokusundan, duygusundan, sesinden ve dahi güzelliğinden de anlaşılacağı gibi, haftaların en mavisisi! Her yıla, her eve, her göğe, yere, suya lazım! Tam da bu gerekçeyle, bari yılda bir hafta olsun, mavi olsun! Mavi olmak elbette bir hafta değil, bir yıl değil, bir yaşam boyu sürmeli. Ama sürmediğini biliyoruz.

Mavi hafta nasıl olur? Sözelimi yer değiştirerek mi? Evlere temizliğe giden gündelikçiler o hafta boyunca evin hanımı yerine geçseler, evin hanımları da gündelikçiler gibi temizlikten yorgun düşseler, mavi bir hafta olur mu? Evsizlere evler verilse, onlar da deliksiz uykular çekseler, günlerce dinlenseler, yıkansalar paklansalar, güzelce beslenseler, onların yerine ev sahipleri yatsa sokaklarda, aç susuz, yersiz yurtsuz, mavi mi sayılır o hafta? Nehirlerden, denizlerden, hıncahınç dolu çürük lastik botlarla, Avrupa’ya gitmeye çalışan kadınlar, çocuklar ve erkeklerin yerine, o botlara insan kaçakçılarını, mülteci bile sayılmayan “aradaki insan”lara en kötü muameleyi reva gören, döven, söven, vuran, ateş eden güvenlik görevlilerini koyup gece yarısı en azgın sulara salsak, denizler gibi mavi olur mu o hafta? Savaşları kıskırtıp yoksul halk çocuklarını ölüme gönderenleri yollasak cepheye, en ön saflara, “şehit

komşunun evindeyse helvası tatlı olur” sözünün ne kadar acı olduğunu anlarlar mı, anlasalar o hafta barış gibi masmavi olur mu? Soma’da ya da dünyanın başka yerlerindeki madenlere, göçüklerde, patlamalarda ölen yüzlerce işçi için “kader” diyenleri, “işin fitratında bu var!” diyenleri, ahkam kesenleri, uzmanları, işçileri tekmeleyenleri filan koysak, yerin altına, çok değil, bir hafta salsak, madenler maviye döner mi, bir mavilik yükselir mi oralardan, hafta mavi olur mu?

Bilmiyor muyum? Biliyorum, olmaz. Hafta böyle mavi olmaz! Belki içimizin yangını biraz hafifler, belki yer değiştirenlerin o bir haftada kafalarının da biraz değiştiğini düşünerek avutabiliriz kendimizi. Ama mavi hafta... Olmaz! Nasıl olur, bilmiyorum. Olsum istiyorum. O yüzden yazıyorum buraya da. Bilen vardır diye, birlikte düşünelim, isteyelim, belki o zaman olur diye.

Sözgelimi diyerek verdiğim kimi örnekler hakikaten gerçekleşse, dünya başka bir yer olur, dünya devrimi olur, sürekli devrim başlamış olur. “*Haydi bunlara boş ver, bunlar uzak bir ihtimal*” dediği gibi şairin, bunlar uzak ihtimal ama mavi bir düşünceye boş vermeyelim. İnce mavi bir fikir, ister duman gibi ister yol gibi ister inceden akan dereler gibi, ya da “*süzülüp mavi göklerden yere doğru*” gibi, gelsin içimize, üstümüze, bakışımıza, dilimize konsun ve orada dursun isterim. Belki de mavi hafta, düşünce haftasıdır, mavi düşünce haftasıdır. “Nasil Yapmalı?”nın öncesindeki “Ne Yapmalı?” haftasıdır. Düşüncenin şen, mavinin su gibi aziz olduğu haftadır. İnce ince düşünerek, mavi mavi gönül gezdirerek ve aslında insanca, doğaya yakın, türcülük yapmadan, hayvanlarla yaşamayı öğrenerek yeryüzünü paylaştığımız haftalar haftalar haftalar demektir.

Mavi Hafta, başlangıçtır, kuşku duymaktır, Ece Ayhan’ın “Yort Savul” şiirindeki çocuklardan biri olmak için, suluboya bir mavi